

Anul 65

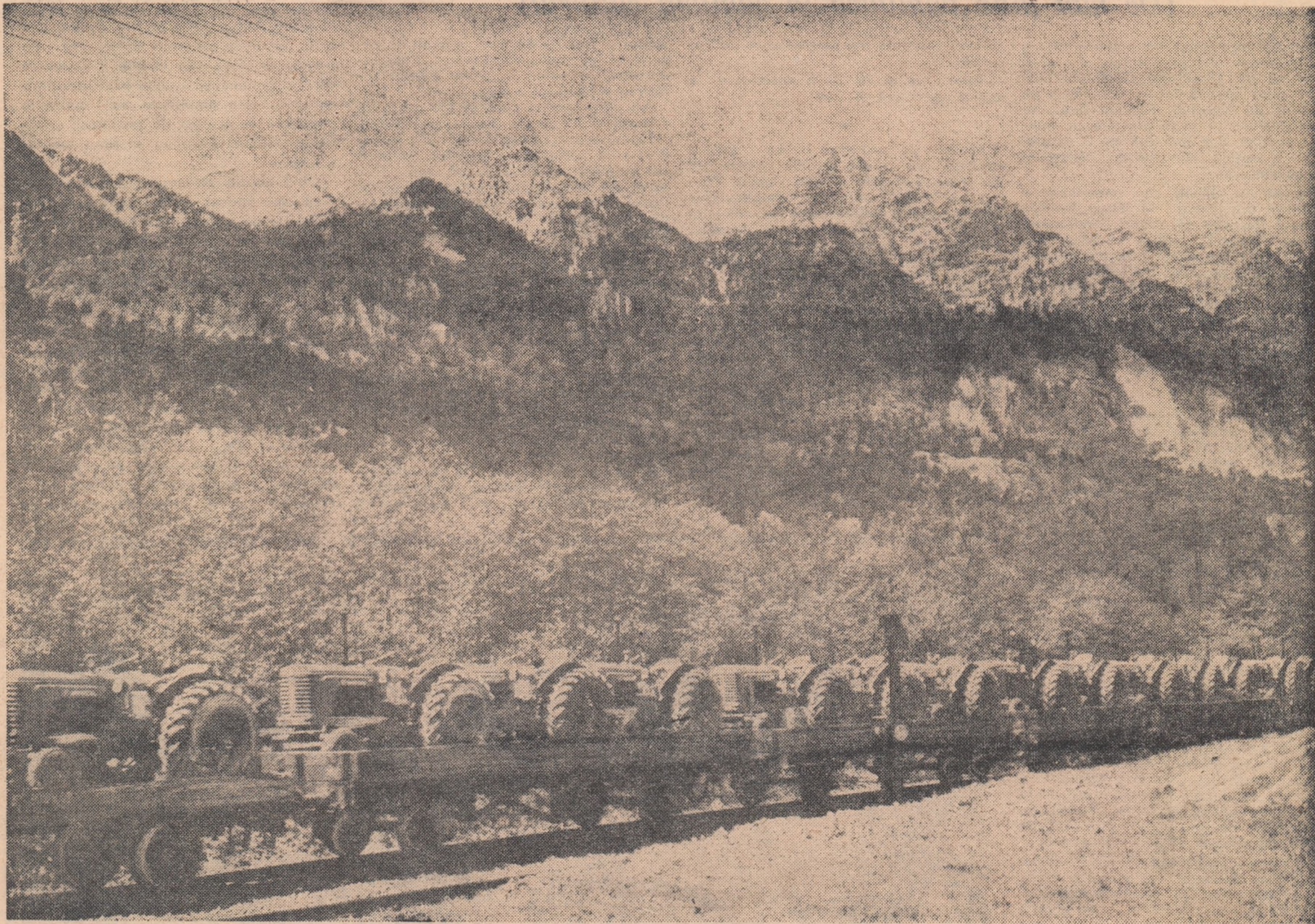
Seria II

Nr. 789

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri
6 februarie 1963
8 pagini —
15 bani

GHEORGHE VINȚILĂ : Spre ogoarele patriei. (Fotografie prezentată la Expoziția „Viața nouă a patriei”).

Așa se intitulează un nou program cultural-artistic în curs de pregătire. Interpretii? Membrii brigăzii artistice de agitație, colectiviști din Dridu, raionul Urziceni. Forma de prezentare: concurs „Cine știe, câștigă”. Se pregătește brigada, se pregătesc concurenții și... o dată cu ei, spectatorii. „Să ne cunoaștem gospodăria”. Cine va câștiga? Deocamdată singurul răspuns pe care-l pot da toți dridenii este „Cine o cunoaște mai bine”. Adică, cine știe. La căminul cultural, la gospodărie, în casele colectivizatorilor se discută despre realizări, se citește și se studiază în amănunt planul de producție al gospodăriei pe anul în curs. Pe scurt, programul anunțat a pus în mișcare sute de oameni. Concursul „Cine știe, câștigă” nu e o noutate. Nici cei din Dridu nu au această pretenție. Se cuvine însă subliniat aici meritul organizatorilor de a include un concurs în programul uneia din cele mai populare formații artistice, care și-a câștigat un binemeritat prestigiu și simpatia. Se pun în dezbatere cu mijloacele artei de amatori cele mai actuale probleme legate de producție, de economie, de viață. În asta constă esențialul. Aflăm spre exemplu că brigăzile artistice de agitație din Izvoarele, Radomirești, Crăciunești, Crimpoaia și altele din regiunea Argeș, au și trecut la popularizarea cifrelor de plan pe anul 1963 ale gospodăriilor colective respective.

Planul de producție al gospodăriei colective nu este același în fiecare an. Nici oamenii nu mai gândesc la fel ca în anul trecut. Noile învățăminte — comoară de neprețuit — acumulate din conferințele ținute în cadrul căminelor culturale, la învățămîntul agrozootehnic, în schimburi de experiență și din practica ultimilor ani, stau la baza fiecărei cifre prevăzute în plan. În anul trecut, spre exemplu, gospodăria colectivă „Infrățirea” din Mirăslău a cultivat cu griu din soiurile de mare productivitate „Bezostaia”, „Harrach” și „Ponca” 164 de hectare din totalul de 697; anul acesta suprafața cultivată cu aceste soiuri s-a mărit de peste trei ori și jumătate. Ți-o spune președintele gospodăriei și află cu tot atita precizie din planul de acțiune al căminului cultural. 4 500 kg porumb boabe la hectar pe întreaga suprafață e o producție încă neatinsă prin partea locului. Colectiviștii ținesc însă obiectivele cu multă încredere, cu siguranța oamenilor descătușați de o sumedenie de obiceiuri învechite. Ace-

„Să ne cunoaștem gospodăria”

leași cifre pot fi întâlnite și la căminul cultural. Alături vom găsi o serie de manifestări cultural-artistice. Ele vor începe cu expuneri despre cele mai înaintate metode de cultivare a porumbului, popularizarea experienței locale, a frunțășilor și multe alte manifestări interesante și variate ca formă, care vor contribui la realizarea obiectivelor propuse în planul gospodăriei. La căminul cultural se întâlnesc așadar și se înmănunchiază într-un minunat buchet firele ce se leagă strins de toate aspectele economice ale satului.

Adunările de dări de seamă și dezbaterile planului de producție s-au desfășurat sub semnul voinei nestrămutate a colectivizatorilor de a obține un mai mare belsug de produse, de a contribui mai mult la întărirea economică și organizatorică a gospodăriei colective. S-au subliniat realizările dar s-au criticat și lipsurile. Colectiviștii din comuna Teaca, raionul Bistrița, n-au trecut cu ușurință peste unele aspecte ale neglijenței în sectoarele viticol și zootehnic. Rezultatele obținute nu au fost la nivelul posibilităților. De ce nu s-au pus în practică învățămintele în privința lucrărilor la vie? De ce nu s-au popularizat metodele înaintate de muncă? Iată întrebări la care tovarășul Constantin Vasiliu, directorul căminului cultural, n-a izbutit să dea răspunsuri. E bine că s-a desfășurat activitate artistică. Nu e bine însă că aceasta se făcea mai mult în preajma concursurilor artistice și mai ales, după cum spun colectivii, e rău că a trecut cam multșor de când conducerea căminului cultural n-a organizat nici o seară de calcul și nici o altă formă concretă de activitate care să fie strins

legată de problemele de producție ale gospodăriei. „Și cât am fi avut de câștigat cu toții” au remarcat vorbitorii.

Observația e cât se poate de grăitoare. Ea dovedește cât de exigent a devenit colectivul de azi, cât de mare este setea de cunoaștere a tot ce se leagă de munca și viața sa. Aprecierea asupra activității cultural-artistice se face în măsura în care, indiferent de forma pe care o îmbracă, această activitate răspunde la rezolvarea problemelor ce se pun în fața satului colectivizat. La aceasta va trebui să reflecteze tovarășul Constantin Vasiliu și colectivele de conducere ale căminelor culturale care în cursul anului trecut au rămas datoare satului.

Cifrele de plan prevăzute de către gospodăria colectivă sînt rezultatul unor îndelungi chibzuințe gospodărești. În ele este reflectată nu numai producția ce se va realiza în toate sectoarele, ci mai ales activitatea creatoare a omului pentru că de ea depinde în ultimă instanță cât și cum va arăta produsul realizat la sfîrșitul anului de muncă. Cu miile se numără astăzi colectivii care, întrebați fiind, vor răspunde fără ezitare: „Asta am învățat-o la conferința cutare sau la schimbul de experiență organizat la căminul cultural”. Și nu sînt puține consiliile de conducere ale căminelor culturale care se pot mîndri cu activități bogate în conținut, atractive, puse în slujba problemelor economice ale satului. Planurile de producție, măsurile luate pentru îndeplinirea cifrelor prevăzute oferă fiecărui cămin cultural un bogat material factual, iar colectivilor de creație un minunat izvor de inspirație.

NUMUL UNEI SĂPTĂMÎNI

(De luni pînă duminică la căminul cultural)

Nu s-a înregistrat pe peliculă și n-a văzut lumina nici unui ecran, dar ar fi putut să fie. Directorul căminului cultural chiar spunea într-o zi: „Păcat că n-avem un cineclub. Făceam două lucruri deodată — lecții practice cu amatorii de film, dar mai ales am fi imortalizat o pagină din istoria căminului nostru cultural.”

Într-adevăr păcat, căci manifestările culturale organizate la Tîrgu Frumos (raionul Pașcani) în cadrul „Săptămîinii culturale model” puteau constitui subiectul unui interesant film documentar despre zilele de iarnă ale satului nostru de astăzi. Dar, fără peliculă, operatori și aparate de proiecție, filmul s-a înregistrat, antrenînd ca actori și spectatori totodată peste 1.500 de colectivități. Desfășurîndu-se o săptămîină, are șapte acte cu nenumărate imagini.

La început de săptămîină: „Întîlnire între mulgători”. După cum tiresc este, în centrul atenției conducerii căminului cultural din Tîrgu Frumos stau acțiunile menite să-i ajute pe colectivități în munca lor de întărire economică-organizatorică a gospodăriei colective. Furajarea rațională a vacilor în timpul iernii, menținerea producției mari de lapte, îngrijirea vitei interesează mult pe colectivități în această perioadă. Așa că, inițiativa căminului cultural de a organiza o întîlnire între mulgătorii celor trei gospodării colective din Tîrgu Frumos cu mulgătorii fruntași de la gospodăria agricolă de stat Războieni (ale căror rezultate deosebit de bune sînt cunoscute în toată regiunea) a fost primită cu mult interes.

Muncitorul Vasile Cioltan a împărtășit metodele sale de muncă prin care a obținut 3.400 litri de lapte de la fiecare vacă furajată. Ascultîndu-l, colectivistul Teodor Lingurar și-a dat seama de greșeala lui, cînd a trecut brusca de la regimul de masă verde la stabulație. „Mă miram de ce-a scăzut producția de lapte, așa dintr-o dată” — a spus el.

Inginerul zootehnic Voicu Naum (g.a.c. Tg. Frumos) și Nazarie Călin (g.a.s. Războieni) au sintetizat metodele bune de muncă arătate de către mulgători, recomandîndu-le în funcție de condițiile din fiecare loc de muncă. Și pentru ei această întîlnire a fost plină de învățăminte.

Complex de imagini; călătorie pe meleagurile țării, informare politică asupra evenimentelor internaționale, program artistic, film; la sediul gospodăriei s-au ținut lecții la două dintre cursurile agrozootehnice de 3 ani iar la cercurile de citit au avut loc obișnuitele lecturi.

Închizînd ochii, ba uneori cu ei ațîniți asupra hărții patriei, te și vedeai turist, vizitînd noile centre industriale, construcțiile, impresionat de întreaga noastră viață, de tot ce s-a putut crea în 15 ani ai puterii noastre populare.

„Turistii” s-au oprit în gospodării colective mari ca Pechea, Mădăraș, Sintana, Tîrzi, Pribești și altele. Din această scurtă călătorie imaginară colectivității din Tîrgu Frumos au aflat metode pe care aplicîndu-le și ei vor putea obține rezultate și mai bune anul acesta.

După ce profesoara Minodora Constantin și-a terminat misiunea de „ghid” au urmat întrebări. Bineînțeles, au fost destule. Mai ales despre cum va arăta Tîrgu Frumos în viitorii ani. „Va fi în întregime electricificat și radioficat, va avea un nou local pentru școala medie, își va putea completa școala de cultură generală oricare colectivitate dornic să învețe — și vor fi destui — va avea străzi pavate și case mîndre. Dar mai presus de orice va avea oameni minunați...”

O activitate nouă. Trei sute de colectivități au ascultat conferința: „Să folosim semințe de înaltă productivitate”. Nu s-a citit simplu și repede conferința primită din partea Consiliului Superior al Agriculturii, ci, ca de obicei, învățătorul Gheorghe Costăchescu, procurîndu-și planșe, mulaje, semințe de diferite soiuri, a venit întocmai ca la o lecție. Astfel, conferințele sînt ascultate cu interes și sînt deosebit de folositoare colectivităților. Nu numai numărul participanților o dovedește, dar mai ales discuțiile purtate de ei pe marginea conferinței, întrebările puse, referitoare la

situații concrete din gospodăriile lor colective.

Apoi, ca și în zilele anterioare a urmat spectacol și film

Mijloc de săptămîină. La căminul cultural au venit mulți colectivități, iar programul este foarte bogat. Pentru a fi mai atractiv, manifestarea decurge puțin altfel decît în celelalte zile. Programul începe cu un moment muzical cu... surpriză. Pe scenă se află cunoscuta orchestră de muzică populară „Doina Moldovei”, invitată special de la Iași. Tinerii spun că e pentru ei, pentru „Joiă tineretului”. Momentul muzical aduce după sine momentul științific. Seară de întrebări și răspunsuri. Pe fețele celor 200 de colectivități prezenți în sală se citește cu ușurință interesul. Unii au emoții, așteaptă încordați răspuns la întrebările lor.

Colectivității din Tg. Frumos și-au planificat să obțină în acest an 3.000 kg. de griu la hectar și vor să știe ce soi de mare productivitate e mai bun pentru solul lor, cum ar putea valorifica unele terenuri neproductive. Răspunde

meilor a fost gazda unui schimb de experiență pe tema: „Munca cultural-educativă în rîndul femeilor pentru întărirea economică a g.a.c.”.

Au participat 11 comune ale raionului Pașcani și 2 comune din raionul Bîrlad.

Nu numai activitățile cuprinse în cadrul zilei culturale a femeilor (întîlniri cu pedagogi, medici, juriști, seri literare) dar și emisiunile stației de radio-ficare „Între noi gospodinele” și acțiunile de educație sanitară-gospodărească („Școala mamei”, „Sfaturile gospodinei”) s-au evidențiat.

Ca demonstrație practică în fața oaspetelor, comitetul comunal al femeilor din Tîrgu Frumos a organizat o întîlnire a colectivităților cu medicul Ghita Merling. Le-a vorbit despre „Alimentația rațională a copiilor de diferite vârste”.

În aceeași vineri la căminul cultural, cititorii cărții agrozootehnice au avut un schimb de discuții cu lectorul Ion Lăbușcă de la catedra de zootehnie specială a Institutului Agronomic din Iași. Rolul așternutului de paie în apărarea sănătății puilor, construcția de puiernețe din materiale ieftine, îmbunătățirea raselor de păsări, oi, vaci, adaptarea lor

Fără îndoială nu putem trece sub tăcere că la record a contribuit și fama de „specialist” în asemenea manifestări a tovarășei profesoare Emiha Dabija. Montajul literar „Viața țăranelor oglindită în literatura noastră” a stîrnit pe bună dreptate interesul spectatorilor. Mulți colectivități s-au întîlnit în acea seară cu eroi și autori dragi, și-au amintit de vremuri apuse, trăite în parte și de ei, făcîndu-și astfel mai puternică comparația cu viața lor luminoasă de astăzi. Au fost întîlniri dureroase cu Ion și Petre Petre ai lui L. Rebreanu, cu Darie și Moromete, precum și întîlniri revelatoare cu Mitrea Cocor și Mitru Moț, cu Anton Filp și Ilie Barbu. Cei care nu i-au cunoscut direct ard de nerăbdare de a citi cărțile. Farmecul unui asemenea incursiuni prin literatura noastră este amplificat de cîntecele populare ale fetelor, de recitatorii și cititorii artistici care au susținut montajul literar.

Cînd aburul amintirilor nu dispăruse încă, spectatorul a fost luat prin surprindere de veselia din scenă. Spectacolul dat de artiștii amatori din satul Prigoreni-Mari l-a readus acolo unde se afla în sala căminului cultural.

Cetățenilor din Tîrgu Frumos li s-a pregătit iar o surpriză. A venit la ei orchestra de muzică populară a clubului C.F.R. Iași. Dar, oricît de mult ar iubi ei muzica populară mai interesați sînt să afle întii, iar niște răspunsuri. Da, niște răspunsuri, căci acum țăranelor moldovean descoperă cu fiecare zi o nouă poartă a științei, artei, culturii. Dar, se întîmplă că o dată ce

Formația de dansuri a casei de cultură din Brașov Interpretînd un dans ardelenesc.

cel mai bun cunoscător localnic: inginerul agronom Virginia Dăringă.

„Începe „Joiă tineretului”. Secretarul comitetului comunal U.T.M., Constantin Timofte, prezintă referatul „Contribuția tineretului la întărirea economică-organizatorică a g.a.c.”.

Virginia Nicolau, Tănase Moroi, Neculai Movileanu și alții vorbesc cu modestie despre munca și experiența lor.

Aceste zile ale tineretului sînt cu adevărat ale lor, vesele, pline de elan. Băieți și fete discută aprins, se contrazic, meditează la problemele vieții lor viitoare. Astfel, înflăcărată discută, după viziunea filmului sovietic „Anii fecioriei”, probleme de etică, de comportare a tineretului în familie și societate. I-a impresionat, desigur, înaltul simț moral al tineretului sovietic.

Dacă tineretul are ziua lui cu manifestări specifice la căminul cultural și femeile au o asemenea zi. În acea vineri comitetul comunal al fe-

la condițiile locale, înțărcațul purcelilor și alte probleme au stat în centrul discuțiilor. La întrebările cititorilor, lectorul a răspuns concret, cu exemple din înseși gospodăriile lor colective ale căror sectoare zootehnice le vizitate în prealabil. Astfel, profesorul a putut face recomandări colectivităților de folosire a unor metode mai eficace de înlăturare a unor deficiențe din munca crescătorilor de păsări și animale.

Doritorii de noi broșuri agrozootehnice n-au trebuit să umble după ele. Bibliotecara i-a întîmpinat, imediat după terminarea consfătuirii, cu un stand anume amenajat. Și, ca o completare a celor discutate, a urmat un film documentar agricol.

Încă o activitate nouă. Nouă în această săptămîină, fixată special spre sfîrșitul ei pentru a-l atrage pe spectatorii, pentru a le ține trează curiozitatea. În această zi s-a înregistrat cifră record de spectatori: aproape 400.

a deschis o poartă să se trezească în față cu alta încuiată. De unde să capete cheia? De la specialiști, de la cărturari, bineînțeles. Așa că în această duminică au invitat de la Iași o brigadă științifică. Au discutat despre fondul de bază și averea obștească a g.a.c., despre căile de dezvoltare a lor, despre fenomenele cerești, despre perspectivele zborurilor în Cosmos etc.

Așadar, în fiecare zi activitate la căminul cultural. În fiecare zi colectivități își îmbogățesc cunoștințele, învață să muncească și să trăiască mai bine, într-un chip nou, comunist. Directorul căminului cultural din Tîrgu Frumos, ajutat de un mare număr de profesori, ingineri, medici... îndrumat permanent de către comitetul comunal de partid, realizează un asemenea „film” în fiecare săptămîină.

ILEANA ALEXENI

CARNET ELECTORAL

● Comuna Poiana, raionul Răcari. Programul anunțat din timp a atras în ziua de 27 ianuarie la căminul cultural lume multă. Cîntecele, recitățile, soliștii vocali și instrumentali, închinată a-legerilor de la 3 martie, au smuls ropote de aplauze. Cu mult interes a fost ascultată conferința cu tema „Desăvîrșirea construirii socialismului în Republica Populară Romînă” prezentată de directorul căminului cultural. A urmat apoi brigada artistică de agitație cu spectacolul-concurs „Cine știe, câștigă”. Tema? Alegerile din 3 martie și aspecte din activitatea dusă pentru întărirea economică și organizatorică a gospodăriei colective.

● Comitetul pentru cultură și artă al raionului Costești-Argeș a organizat nu de mult o consfătuire la care au participat directorii de cămine culturale, bibliotecarii, operatorii cinematografele satești, secretarii sfaturilor populare comunale precum și numeroși activiști culturali. Cu acest prilej s-au dat indicații pentru activitatea culturală în vederea alegerilor de deputați în sfaturile populare comunale.

Urmarea acestei consfătuiri, pînă în prezent s-au verificat peste 40 texte de brigăzi artistice de agitație pe această temă care, deja s-au pus în scenă. Un număr de 23 formații de teatru din cele 46 existente au pregătit comedia „Sus Tudorahe, jos Tudorahe” de Mircea Ștefănescu, scenetele „Alegeri de ieri și de azi”, „A doua întîlnire”, „Zi de bucurie” etc. care vor fi prezentate în comunele învecinate.

Ștafeta culturală sosită la centrul de raion în ziua aniversării a 15 ani de la proclamarea R.P.R., se va reîntoarce în comune din cămin în cămin, începînd cu data de 19 ianuarie. Registrele ce însoțesc ștafeta vor cuprinde cele mai semnificative date cu privire la trecutul și prezentul fiecărei comune.

În căminele culturale sînt organizate puncte de agitație și au fost expuse foto-expoziții și grafice cuprinzînd date comparative privind trecutul și prezentul comunei.

● Zilele trecute au fost depuse candidaturile în cele 375 de circumscripții electorale din cuprinsul raionului Oltețu. Printre candidații propuși se numără: medicul Ilie Pircoveanu din comuna Roșiile, Tase Codîtoiu președintele gospodăriei colective din comuna Tălpașu, Petre Munteanu din Radinești. Merită subliniat faptul că în adunările ce au avut loc, cetățenii au propus drept candidați un mare număr de femei vrednice, care s-au evidențiat în activitatea profesională și obștească. Învățătoarea Elena Mihai din satul Marinești a muncit cot la cot cu cetățenii la construirea școlii din sat, iar în timpul liber ajută la contabilitatea gospodăriei colective. De multă simpatie se bucură din partea colectivităților din comuna Puiesti tinăra ingineră Elena Săndulescu, atît pentru modul cum organizează munca în gospodărie cît și pentru dragostea cu care învață, îndrumă pe colectiviști în privința sporirii producției. Propunerea pentru candidatură a fost aprobată cu însuflețire.

Din scrisorile trimise de Ion Bădiță, inspector metodist al Comitetului de cultură și artă, raionul Costești, Ion Gheorghe, învățător din comuna Poiana, raionul Răcari, și Marin Gh. Marin din Oltețu, regiunea Oltenia,

LUNA CĂRȚII LA SATE

În cadrul „Lunii cărții la sate”, Comitetul regional pentru cultură și artă Ploiești a hotărît inițierea, prin bibliotecile raionale și comunale, a săptămîni cărții agricole cu perioada de desfășurare 3—10 februarie.

Scopul acestei acțiuni este atragerea unui număr tot mai mare de cititori colectiviști și intensificarea difuzării și lecturii publicațiilor agricole.

Colectivul de organizare a manifestărilor, format din bibliotecari, ingineri din gospodăriile colective, directori de cămine culturale, cadre didactice, reprezentanți ai cooperativei comunale de consum, ai comitetelor de femei și U.T.M., brigadieri și colectiviști și, desigur și cititorii fruntași, au pregătit întreg materialul necesar bunei desfășurări a acțiunilor, în funcție de specificul și problemele fiecărei gospodării colective.

Și, începînd de duminică, în comunele de pe întreg întinsul regiunii cartea agricolă este personajul principal al întîlnirilor care au loc fie la bibliotecă, fie la căminul cultural.

Săptămîna cărții agricole s-a deschis, în toate comunele regiunii, printr-o expoziție intitulată „Cartea agrozootehnică, sprijin prețios în realizarea planului de producție al G.A.C.”. La inaugurare, fiecare inginer agronom a prezentat într-o succintă expunere rolul cărții agrozootehnice în ridicarea nivelului de cunoștințe al țaranilor colectiviști, pentru realizarea planului de producție al G.A.C. și obținerea unor recolte bogate. De asemenea, ei au evidențiat pe acei colectiviști care, studiind literatura agricolă și aplicînd indicațiile de specialitate, au avut însemnate realizări în producția vegetală ori animală.

Zilele următoare sînt consacrate altor manifestări. De pildă, la cercurile de citit vor fi prezentate și discutate acele broșuri care vorbesc de încheierea colectivizării agriculturii în țara noastră și acele articole privitoare la lucrările Consiliului Superior al Agriculturii (9—13 decembrie 1962) etc. La biblioteci se vor ține întîlniri cu brigadierii și colectiviștii din bibliotecile de cîmp. Vor fi discutate broșurile care au fost recomandate pînă acum membrilor acestor brigăzi și va fi prezentată

broșura „Din experiența colectivităților din Ciorăști în întărirea economico-organizatorică a gospodăriei colective”. O altă întîlnire, cu colectiviștii din brigada legumicolă va prilejui, între altele, prezentarea broșurii „Îndrumătorul legumicultorului”.

O zi va fi închinată cursanților de la învățămîntul agricol de 3 ani. În acest scop va fi organizată la sediul cursurilor o expoziție de cărți și lectorul va face o prezentare amănunțită a ultimelor noutăți apărute.

Pentru a veni în sprijinul dezvoltării sectorului zootehnic se vor organiza, într-o serie de comune, întîlniri cu ingrijitorii de animale. Respon-

sabilul bibliotecii mobile va arăta cum i-au ajutat cărțile pe colectiviști să-și îmbogățească cunoștințele și ce rezultate au obținut ei în muncă, aplicînd cele învățate. Prezentarea citorva broșuri și apoi o convorbire pe tema „Furajarea rațională a animalelor asigură producția sporită” vor încheia programul.

În comunele unde există gospodării colective cu specific viticol, se va consacra o zi discutării rezultatelor pe care le-au obținut colectiviștii în sporirea producției de struguri la hectar, datorită aplicării metodelor aflate din cărțile citite.

Sfîrșitul săptămîni va fi marcat de o consfătuire la

sediul căminului cultural pe tema: „Cartea ne ajută să sporim belșugul gospodăriei colective și al colectivităților”. La această manifestare vor fi invitați să ia cuvîntul inginerul agronom, brigadieri și șefi de echipă, colectiviști fruntași care vor vorbi despre cărțile citite, despre ajutorul pe care acestea l-au constituit pentru munca lor. Popularizarea cititorilor fruntași ai cărții agrozootehnice se va face tot în cadrul acestei manifestări.

Zăpada acoperă încă cu albul ei imaculat întinsul ogoarelor. Colectiviștii vor însă să întîmpine primăvara mai pregătiți, mai înarmați cu învățăminte, pentru ca muncile pe care le au de realizat să dea rod oit mai bogat. Din sfera acestor pregătiri, „Săptămîna cărții agricole” este o treaptă importantă și sigură.

LIANA MAXY

La torsul linei

Candidatul circumscripției a șaptea

...O scrumieră plină cu mucuri de țigară. Pe masă, răsirate, multe hîrtii umplute cu un scris mărunț, îngrijit. Pe una din hîrtii un titlu: „Pe aripa timpului”. Cîteva minute de așteptare și pe ușă își face apariția un tînăr subțirel cu privirea foarte vie. Vorbele se leagă repede și învățătorul Ion Diaconu, directorul căminului cultural din comuna Mateești, raionul Horezu, un om dinamic, ce pune preț pe măsura timpului, se avîntă în subiectul discuției pe care de altfel i-l oferim noi cu întrebarea: „Vedem că aveți pe masa de lucru un adevărat șantier literar, pregătiți cumva vreun text de brigadă?”

— Nu. Lucrez la un montaj literar în două acte pe care sper să-l termin în zilele următoare. Titlul lui probabil este așa cum vedeți „Pe aripa timpului”. Subiectul montajului, îl constituie antiteza, comuna noastră ieri, existența ei înainte de 23 August 1944 și viața nouă, de astăzi, a

comunei noastre colectivizate. Materialul faptic este foarte bogat. O comună, ieri înrobîtă silnicilor a șase moșieri, se ridică la viață în anul regimului nostru. Contrastul, drumul lung străbătut, sînt sugerate edificator de statistici. Înainte aveam 5 circiuri și o mie de analfabeți, azi avem 3 cămine culturale, o gospodărie colectivă înfloritoare, 2 școli de 8 ani, 2 de patru ani. Numai în ultimii trei ani oamenii și-au construit 427 de case noi. Documentar, cum s-ar spune, am foarte multe elemente pentru montaj. Rămîne de văzut cît de reușită va fi haina sa literară. Răspunsul îl voi avea desigur la prezentarea lui, care va avea loc la căminul cultural cu oca-

zia alegerilor de deputați în sfatul popular comunal.

Deși l-am cunoscut numai în „rolul” de autor, Ion Diaconu, are mai ales o muncă de organizator și îndrumător al multiplelor activități ale căminului cultural.

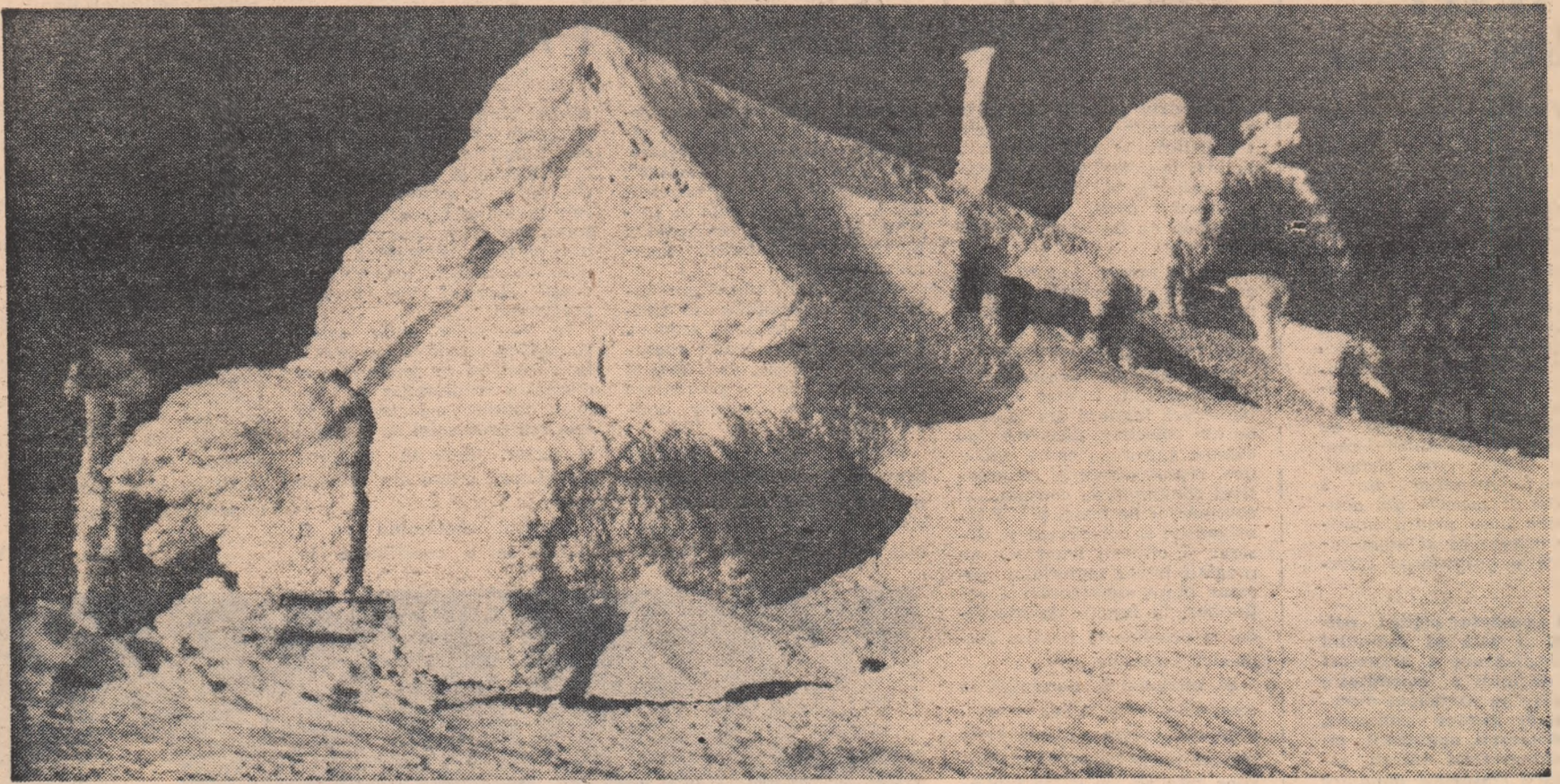
Iar la căminul cultural, după spusele sătenilor, toate activitățile „merg” bine. Corul compus pînă mai ieri din 50 de persoane, numără azi 80 de voci. Taraful muzical, brigada artistică de agitație, cele două echipe de dansuri, una de tineret și una compusă din vîrstnici, toate au o activitate ce se desfășoară cu regularitate, în fiecare săptămîna. Foarte harnică se dovedește mai ales echipa de teatru, de a cărei pregătire se ocupă cu multă pasiune directorul de cîmp Ion Diaconu și care a pre-

zentat de curînd piesa „Aripă de rîndunică” urmînd ca pînă la data alegerilor să pregătească comedia „Sus Tudorahe, jos Tudorahe” și piesa „Freamăt de toamnă”.

Adăugînd la aceste aspecte faptul că căminul cultural din Mateești își trăiește zilnic, seară de seară, o viață intensă care mai cuprinde în formele ei de activitate, săptămînale „zile ale tineretului”, „zile ale femeii”, „seri literare” vom avea un tablou complet al muncii organizatorice depusă de către directorul căminului.

Pentru rezultatele muncii sale ca și pentru elanul și abnegația cu care își duce la îndeplinire feluritele sarcini obștești, cetățenii din circumscripția comunală nr. 7, l-au propus pe deputatul lor, directorul de cămin Ion Diaconu, drept candidat și în alegerile pentru sfaturile populare comunale ce vor avea loc la 3 martie.

MARIUS POPESCU

Cabana „Omul” din Munții Bucegi. (Fotografie de V. Orza)

Vițelul ȘI CREȘTINUL

Deseori cînd îmi aduc aminte de Moldova copilăriei mele, văd numai dîmburi crăpate de arșițe, aud cum sună doar armonica viforului și parcă simt pe obraji șfichiul gerurilor năpraznice. Drumurile erau atît de vestite prin înăpoi, încît te puteai aștepta să-î întîlnești venind sub coviltir în carul cu boi fumurii, pe Măria Sa scitul Idantirsus...

Odată, cu mulți ani în urmă, m-a apucat noaptea de iarnă între Codăiești și Chircești, drept sub celebra Movilă a lui Burcel. Și spre a mă putea apăra mai bine de lupi și de înviforatele elemente albe, mi-am strîns ciolanele sub un pod al șoselei Iași-Vaslui. Așteptam ziua, sau, dacă se putea întîmpla o minune, un mijloc de urnire sau spre Nord la Iași, sau spre Sud la Vaslui...

Era cu mine și un ieșean tăcut. Stăteam spate-n spate sub pod. Ascultam orga elementelor dezlănțuite și călărimile viforului.

Îmi înghetaseră buzele. Genele îmi erau din ce în ce mai grele. Stam și mă gîndeam la țarinile Moldovei, la satele ei, la restriștile nemilostive abătute asupra-i. Mi-au trecut prin minte incendii străvechi, năvăliri, bejanii la codri și la munți, clopote ascunse în fîntini pînă la vremuri...

M-a cuprins dintr-o dată un frig, pînă-n a_dîncul inimii... Prietenul meu tăcut s-a fîit deodată: „afară”, adică la gura podului, se deslușea strigăt de om sau poate urlet prelung de fiară... Îndată, am și simțit cum ne caută vîrfurile unui ciomag.

— E cineva aici? întrebă un glas. — E cineva? Nu-i nimeni?

— Oameni buni! am dat glas eu, în timp ce prietenul meu abia mormăia de spaimă:

— Oameni buni, și așteptăm să se facă ziuă... Îndată ne aflam față-n față cu un om straniu, un fel de fragment de vifor. Vîntoasa își scutura cojocul, în timp ce el spunea repede:

— Cred că l-au mîncat lupii... și dacă l-au mîncat lupii, ce are să se facă sârmanul creștin?

— Pe cine l-au mîncat lupii? Pe cine? întrebă speriat prietenul meu.

— Mi-am pierdut vițelul! Cred că l-a înebunit vifornița și a rupt funia, și s-a dus dracului, cu toț cu parul la care era legat dinaintea ușii... Atîta avem eu, sârmanul creștin, și s-a dus dracului... De trei zile și trei nopți îl caut...

L-am urmat pe creștin spre bordeiul său, și țîn minte că am ajuns la un fel de cuib al viforului, aflat drept pe vîrfurile unui deal țuguiat,

unde vifornița din tuspătru zările ridica o drăcească horă cu răcnete.

Cînd s-a deschis o ușă, ne-am pomenit într-o încăpere scundă, cu niște copii stînd în fața sobei tăcuți și cu ochii măriți și speriați, aruncînd în vilvătăile roșii tullele de floarea soarelui. Parcă alimentau cu spaimă, botul căscaț al unui balaur nesăturat, care mereu își repezea spre ei cele șaptezeci și șapte de limbi.

Femeia de casă sta sus pe cuptor, citind o carte la para unei luminărele. În răstimpuri ofta cutremurător, și aproape striga către o putere teribilă, nevăzută:

— Ci, iartă-ne păcatele, dumnezeule, și înapoiază vițelul creștinului...

Mai apoi, cînd a citit pe fața omului ei că vițelul n-a fost aflat, ea a gemut ca de-un junghi înspăimîntător. Copii au prins a plînge, în timp ce limbile balaurului se trăgeau domolite tot mai în adîncul sobei...

Și stînd noi în ospeție acolo, pînă-n zori, cînd s-au liniștit vîntoasele, ne-am tot uitat la mizeria creștinului: patru copii, cîteva bulendre, bordeiul, — iată ce-l lega de lume și ce încrețea fruntea acelu om... Toată speranța săltării din mizerie fusese vițelul pierdut.

Am plecat cu un gust de venin sau de borș amar. Abia vedeam frumusețea răsăritului de soare sclipind pe zăpezile alinate și vulpile roșii apărute parcă din universul lui Andersen. Mă stăpînea o sete cumplită de a mă răzbuna numaidecît... Pe cine? nu știu! Aș fi vrut să izbesc cu cuțitul drept în inimă, o putere nedreaptă! În urma noastră, prin ușa deschisă a bordeiului se auzea glasul țînguitor al femeii de pe cuptor:

— ...și dă-ne înapoi, dumnezeule, vițelul, nădejdea noastră! Indreaptă, dumnezeule, pașii vițelului, spre bordeiul creștinului...

Și-n vremea asta, omul striga cine știe unde, pe-un deal:

— Na! Na! Na, la bădia, na!

— ...Și dă, doamne-dumnezeule, să se despice viforul, să se întorcă Joiana acasă... se ruga femeia, ieșită în prag, chemînd ființa pierdută parcă din puhoaiile de foc ale răsăritului.

Nu m-am mai putut stăpîni. Am gemut. M-am strîns și mai tare în cojoc, cuprîns de-un frig înspăimîntător. Am simțit că dumnezeirea era cea mai cumplită monstruozitate. Dramul de credință în zei și în alte lumi, mi s-a clătînat și mi s-a cutremurat pînă-n rădăcinile superstiției.

După cîteva clipe, totuși a fost acoperit de viforul dezlănțuit iar, cu puteri proaspete.

CE RAR SE ÎNTÎMPLĂ

Ce rar se întîmplă un ceas
Doar al nostru, întregul, de joacă...
Și basmul adesea îl las
Prea devreme să tacă...

Și totuși copile, să știi
Cît de plină mi-e lumea de tine!
Cîndva, poate-n anii tîrzii
Veji pricepe mai bine.

Tu dormi cu păpușile, lin.
Eu veghez la fereastră și-ți caut
Făptura în anii ce vin
Ca un cîntec de flaut.

Se-upleacă pămîntul de rod,
Joacă cerbii sub stele, în praguri,
Și-n horă, norod de norod
Saltă pașnice steaguri...

Acolo te văd, și-mi zîmbești
Dintre oameni, și-mi dăruj răsplată:
Ei bată-te, falnic ce-mi ești!
Parcă semeni cu tata...

Și stau și mă uit fericit
În dumbrăvile timpului faur...
E noapte și cerul, trezit,
Bate ținte de aur...

O, dormi liniștit, să nu cazi
Cu păpușa, din visul cu zîne,
Stăpîne al basmului, azi,
Și al lumii de mine...

EUGEN FRUNZA

PE-UN PICIOR DE PLAI

Pe-un picior de plai,
Pe-o gură de rai,

Țara începe de lingă bătăile inimii mele.
— Fata mea, nu auzi în ele:
sunetul de gheață al riului,
plutirea ondulată a miresmei secarei și griului,
orga verde-a pădurii,
orga de piatră în munți sub cupola de-amiază?
Deasupra, vulturii
prin luminile pure, în arc de magneziu,
planează.

Spada o vrem prefăcută în plug;
am arat,
semănat
din zare în zări. Și din inimi, în flăcări de rug
s-a topit
întunericul, ca un strat de grafit.
Mi-auzi țimpla? Bate în ritm de zidire.
Palma seamănă-acum c-o mistrie,
în albă zvîcnire,
rotunjind reliefuri astrale
unde visu-și aruncă săgeata de foc, aurie.

Pe-un picior de plai,
pe-o gură de rai.

Țara începe de lingă bătăile inimii tale...

HORIA ZILIERU

n de ispravă

riatul sfatului
-încet și peste
re umplea ză-
rgul. Înăuntru,
soba de tablă,
oînza albăstrie
secretarul și doi
femeie. Cel
ă, un gospodar
cușma neagră
între degete,
la lată, doi ochi
îmbet dulce.
voce energică,
și lăsându-se
is Gheorghe
care se ridică

scroafă din cele bălărele care avea cinci
purcei și care se chema că face parte din
zestrea femeii, îl văd pe președintele
Neacșu că mă strigă și zice: „Bre Triță,
du-te la gospodărie și spune acolo că ți-am
aprobat eu să ieși gratis ghiavolul cel de
purcel, ca și-așa la noi are să dea ochii
peste cap”. Era un junghi de purcică plină
de riie, cu pielea pe ea scorojită și zgrun-
țuroasă ca la bivoli și se scărpină de gard
și de prispă de te apuca jalea! Eu, porcar
în viața mea n-am fost, dar m-a învățat
nevoia. Am întrebat în dreapta, în stînga,

Povestire de ION ISTRATI

și femeia.
ă la adunarea
erg și eu, încît
itru ca, ba din
i la urmă toată
tulburat la în-
e, începu după

ă așa — spuse
tare mult după
spodăria colec-
aduce pe lume
veam atunci în
purcei. Și era
pieptoase din
ă, pîntecoasă,
pusă cu lopa-
pte și cu sfîrla
cine și ce fel
i avut de dînsa
ne-am pome-
tile după aceea
n fel de rapăni
t ai zice pește,
e și costelivă,
Aceasta umbla
mai mare mila
vreo săptămînă
cu nevastă-mea,
că mă ciondă-
unui drac de

și-am prins a o băi cu leșie călduță și cu
creolină, am început a o unge și obloji cu
cite alifii și tirimuri felurite și iaca, am
lecuit-o! Plus de asta, fiindcă scîndura și
holera cea de scroafă pe care am spus c-o
aveam dinainte, bălăreața ceea cu botul
ascuțit ca țepușă, nu voia s-o suferă la
supt pe purcica orfană — am stropit-o cu
țuică vreo săptămînă, la fel ca și pe cei-
lalți sugaci și așa se face că nu i-a mai
cunoscut care-s ai ei și care nu, lăsîndu-l
pe toți la alăptat. Mai pe urmă, în primă-
vară, așa s-o reparat purcica ceea de pri-
pas, încît, ce să vezi, dată la un vier de
rasă de la un Gostat, mi-o umplut curtea
într-un an cu douăzeci și patru de purce-
luși, de s-o minunat tot satul; ba au venit
nu știu care și i-o și tras în poză. De-aici
însă, scandal! La o adunare generală, o
sărit cu gura la mine și la președintele
Neacșu una a lui Pavel Scutaru, o muiere
cu limba pestriță, pretinzînd că am păgubit
gospodăria, că le-am stîrpit sămînța de
porcine și că să plătim daune pe din două.

M-am dus repede acasă, am luat scroafa
cu toți cei 24 de purcei și mină cu cîrdul
la gospodărie! Înăuntru, ședința încă nu
era isprăvită. Colectiviștii, cînd au văzut
că le predau îndărăt marfa cu tot cu do-
bindă, au sărit care-n-cotro și, după hazul
și vorbăria de cuviință, au întors șaga în
serios și toți, într-o inimă, m-au ales tot
în ceasul acela îngrijitor de porci la gos-
podărie.

— De-atunci, iaca-s aproape zece ani,
omule, îl întrerupse nevastă-sa.

— Să vezi azi ce lucru de padocuri
avem, ce boxe, se laudă secretarul sfatu-
lui. Și ce alei de servicii în adăposturi, ce
sistem de ventilație în cocine, ce jghea-
buri pentru hrănire, ce platforme de ali-
mentație, ce platformă de gunoi, ce fișe
la fiecare grăsun și la fiecare scroafă gestantă.
Ne-o dat de exemplu și la ziar!

Gheorghe Triță își scarpină mustața
scurtă și urmă:

— S-au făcut toate încetul cu încetul,
prețui el cu glas reținut. — Dar trebuiau
să se facă. Ce? degeaba am urmat eu
școala de brigadieri zootehnici și am venit
de-acolo c-un vraf de căi și c-un teanc
de schițe, pe care le-am pus an de an în
practică? Avem azi peste 1.000 de porcine,
nu jucărie!

Nevastă-sa nu se putu reține și com-
pletă:

— Da' spune-i dumnealui, omule, ca să
știe, că toată mia asta care a adus gospo-
dării noastre venituri bune, îl numai din
sămînța junghiului celuiia de purcică. Dar
acum, să ne gătim de plecare, că avem
treabă.

Triță se ridică drept ca bradul, iar secre-
tarul își explică clipind discret din coada
ochiului:

— Mergem la căminul cultural, la adu-
narea ceea. E vorba ca acolo tovarășul
nostru brigadier zootehnic, Gheorghe Tri-
ță, să fie propus candidat în alegerile de
deputați pentru sfaturile populare de la 3
martie. E-un om de ispravă și-n muncile
obștești, și credem că merită!

MASCHIEVICI PUJA HORTENSIA: „Maternitate”,
(Linogravură în culori).

LIVADA COLECTIVEI

Era la Vad, duminică spre-amiază.
În zare, munții — urși dormind sătul;
pe ramuri, toamna legăna alene
și mere roși și galbene gutul...

O fată, mîndră coz, la trup subțire,
a ris și s-a sălțat să rupă-un măr
și-atuncea, printre crengi, un spic de soare
căzu să-l poposească-o clipă-n păr...

Cînd a mușcat din carnea dulce, albă,
în raiu-acei de meri și de gutul,
mi s-a părut că vechiul Maramureș,
își gustă-nțîia oară rodul lui!

DRAGOȘ VICOL

DEPUTATUL

Albastre zări, albastre nesfirșiri
I se-ogîndesc profunde în priviri

Și drumuri noi și lanuri mai bogate
Lumina caldă, freamătul din sate.

O hotărîre calmă, o inimă fierbinte
Și densa claritate ce scapără-n cuvinte,

Senina modestie, visarea îndrăzneată —
Larg curcubeu al setei de pace și de viață.

Și toată frumusețea ce-n suflet i se-ascunde
Și-n ochi i se răsfrînge ca luna nouă-n undă,

Îl urecă drept prin vreme sub fluturări de steag,
Mulțimilor spre creste, un fiu viteaz și drag.

FLORIN MIHAI PETRESCU

ÎMPLINIRE

Zările au rămas departe,
le-am mutat peste vreme.
Între ele — temelii fără moarte —
păduri de pini și poeme.

Cerul l-am adus mai aproape
să-i secuturăm luceferii și cîntul,
din azurul lui să se adape
și să se spele pămîntul!

ILEANA ROMAN

M. H. MAXY: La război. (Pictură în ulei).

1929-
1933

ÎNCEPUTURILE ALIANTEI DINTRE CLASA MUNCITOARE ȘI MASELE TĂRĂNEȘTI

Luptele muncitorilor petroliști și ceferiști din ianuarie-februarie 1933, au trecut în istorie ca cea mai de seamă bătălie de clasă a proletariatului român — până la insurecția armată din august 1944. Ele au fost hotărâtoare pentru întreaga dezvoltare de mai târziu a mișcării muncitorești și a țării însăși. Aceasta pentru că, între altele, în ciuda represiunii sângeroase de la Atelierele Grivița și în disprețul sentințelor de condamnare date de Tribunalele militare, eroicele lupte ale avangăzii muncitorimii s-au încheiat cu victoria morală a Partidului Comunist Român, au lovit în temelii regimului burghezomoșieresc, au influențat puternic celelalte pături sociale asuprite și au întărit procesul de fascizare a țării. Tărâșimea, clasă oropsită pe care mulți o credeau incapabilă să reacționeze împotriva moșierilor și a exploatarii burgheziei bancare și industriale, s-a dovedit în acei ani, în stare să pornească la luptă sub influența directă sau indirectă a lozincilor lansate de partidul comunist, pentru revendicările ei proprii. De atunci tărâșimea a încetat să mai fie zestrea oarbă a partidelor așa-zise istorice — în special a partidului național-tărâșnist — și a făcut primii pași spre încheierea alianței cu clasa muncitoare de la orașe.

Criza economică mondială din anii 1929—1933 provocase în toate țările o nemaicunoscută ascuțire a luptelor de clasă, ca urmare a faptului că burghezia monopolistă se străduia să arunce toate consecințele haosului economic pe spinarea maselor muncitoare prin închiderea fabricilor, scăderi de salarii, mărirea impozitelor etc. În România, criza s-a răsfrânt puternic, ca intensitate, ca durată în timp și ca sferă de influență — lumea satelor fiind și ea zguduită din adâncuri. Toate cele nu mai puțin de zece guverne care s-au perindat în acei ani la cirna țării — din care doar unul nu a fost național-tărâșnist — s-au pretat la cele mai josnice slugărnicii față de capitalurile străine monopoliste, în nădejdea că ar putea îndrepta situația disperată a finanțelor țării, respectiv poziția privilegiată a claselor stăpînitoare. Ele au contractat împrumuturi de stat înrobitoare, au acceptat controlul trusturilor imperialiste asupra întregii economii naționale, au încheiat prin Liga Națiunilor o convenție care duce la suspendarea plății pensiilor, scăderea salariilor, sporirea impozitelor și taxelor de consumație, militarizarea unor întreprinderi și incurajarea mișcării fascistolegionare în vederea criminalului război antisovietic, ce se pregătea ca ultimă, disperată și iluzorie speranță pentru salvarea șandramei burghezomoșierești.

Împlicită cu criza industrială și financiară, criza agrară din România s-a manifestat în primul rînd prin micșorarea forțată a producției de cereale la mai puțin de jumătate, consecință a utilajului agricol înapoiat de pe moșile și ogoarele românești — și totodată consecință a concurenței grinelor americane. A urmat o catastrofală scădere a prețului produselor țărănești, în vreme ce mărfurile industriale, necesare satelor, și-au menținut prețurile ridicate. Situația aceasta a împins rapid la sărăcirea maselor de țărani, la îndatorarea lor pînă în gît față de băncile „populare”, de chiaburii și cămătarii răsăriți ca ciupercile. S-a produs în acei ani o adîncă diferențiere în sinul clasei țărănești și proletarizarea a mii și zeci de mii de mici agricultori. Sub teroarea executărilor silite pentru neplata datoriilor dobînzilor, sute de mii de țărani au fost nevoiți să vîndă moșierilor și cămătariilor, mare parte din mărunturile lor loturi de pămînt. În 1930, se ajunsese ca numărul sătenilor complet lipsiți de pămînt să întrecă cifra de 600.000. Astfel, marea moșierime se refăcea și chiaburimea se întărea: 12.000 de moșieri și chiaburi stăpîneau tot atîta pămînt cît 2 milioane și jumătate de mici gospodari agricoli! Procesul acesta de proletarizare fusese grăbit și prin „legea circulației bunurilor rurale” votată în august 1929 de către Parlamentul național-tărâșnist veniți la putere cu demagogia promisiune că vor face o nouă împietărire a maselor de țărani. Legea cu pricina, dînd libertatea de vînzare și cumpărare a loturilor țărănești obținute prin reforma agrară de după primul

război mondial a dus, dimpotrivă, la exproprierea gospodăriilor țărănești în folosul băncilor, moșierilor și tuturor cămătariilor.

În timpul marii crize economice din 1929—1933, Partidul Comunist Român, deși aflat în ilegalitate, a stat de veghe și a învîrșit rezistența țărănimii față de ofensiva exploatarelor ei, iar în anumite momente și în unele regiuni a îndrumat-o prin Blocul Muncitoresc Tărâșnesc înființat încă din anul 1926, iar mai târziu prin Frontul plugarilor și M.A.D.O.S.Z.

În primăvara lui 1929 s-au semnalat începuturi de răzmeriță la sate, ca în comunele Mișca din Arad, Suncuiuș-Belș, Cornevera din Severinul bănuțean ș.a., unde țărani s-au opus cu coase și topoare sechestrelor, au atacat pe jandarmi și au devastat arhivele primăriilor. La Carastelec (Sălaj) jandarmii care însoțeau pe percepțori au fost dezarmați și au devastat arhivele primăriilor. La Carastelec (Sălaj) jandarmii care însoțeau pe percepțori au fost dezarmați și au devastat arhivele primăriilor. La Carastelec (Sălaj) jandarmii care însoțeau pe percepțori au fost dezarmați și au devastat arhivele primăriilor.

În anii 1930 și 1931 situația țărănimii agravîndu-se, agitațiile au sporit în intensitate. În decembrie 1931, s-a ținut istoricul Congres al V-lea al P.C.R. Congresul a dezbătut pe larg problemele agrare și zdrobotind teza care subaprecia dezvoltarea capitalismului în România, inclusiv în agricultură, a orientat partidul spre alianța muncitorimii cu masele țărănești, dar sub conducerea proletariatului în vederea expropriării totale a moșilor și improprietării țărănilor fără pămînt și cu pămînt puțin, creînd astfel condițiile pentru desăvîșirea revoluției burghezo-democratice și trecerea fără întrerupere la revoluția socialistă. După Congresul P. C. R. și pe măsura ascuțirii crizei economice, frămîntările la sate s-au adîncit, urmate de ciocniri cu autoritățile locale, cu deosebire în Oltenia și nordul Moldovei. Cu ocazia alegerilor din iunie 1932 Blocul Muncitoresc-Tărâșnesc a încercat să depună liste de candidați în mai toate județele și a trimis propagandiști la sate. Cu toate că din cauza teroarei des-

lănțuite de guvernul Vaida, B.M.T. nu a izbutit să depună liste decît în 9 județe, propagandiștii și-au făcut datoria din plin, în toată țara, în ciuda arestării a peste 1500 de militanți. În curînd, lozincile popularizate de Bloc aveau să-și facă efectele, urmare a liniei adoptate de P.C.R.: „Adînc în masă și în fruntea maselor — iată lozinca de bază!”

Manifestele răspindite de organizația județeană P.C.R. cu ocazia alegerilor comunale din comuna Marghita-Bihor, au dus la arestări printre săteni și violente proteste ale alegătorilor. În toilul muncilor agricole, țărani din unele județe ale Ardealului au refuzat să iasă la lucru și să achite impozitele. La Sărățeni (Moldova) ei au ocupat primăria și au impus scăderea taxelor comunale. La Rîșnov (Brașov) s-au produs încăerări cu jandarmii.

Satele clocoteau. Ecourile luptelor înțeleite încă din 1932 de către ceferiști și petroliști răzbeau prin mii de fire și canale în mediul rural, radicalizînd masele, lărgind mișcarea protestatară a țărănimii muncitoare. Numai sub această presiune de jos, care mergea pînă la răscoale locale și amenința să se transforme într-un pirjol ca în 1907, guvernul național-tărâșnist a fost nevoit să vină cu legea conversiunii datoriilor agricole, lege prin care plata datoriilor țărănești a fost aminată, statul preluînd sarcina achitării lor, iar țăranul rămînînd îndatorat fîscului, deci tot înrobît. Legea conversiunii s-a dovedit o mistificare. Execuțiile silite au continuat, de data asta în folosul fîscului, așa că în ianuarie 1933, în același timp cu mișcările ceferiștilor și petroliștilor, care atingeau punctul maxim, s-au produs noi răzmerițe la sate, spre pildă, la Săbiștii-Dimbovița, Padina-Buzău, Pîhnești-Fălciu etc.

Deosebit de agitată era țărășimea din județele Alba și Hunedoara, unde B.M.T. activa de mult și la alegerile comunale din 1928 obținuse remarcabile succese. În ianuarie 1933, s-a ținut o mare întrunire la Deva, cu mii de delegați ai satelor. Vorbitorii au des-cris în cuvinte simple dar pline de amărăciune starea jalnică a truditilor

M. GION: Sirena — linogravură

glieri, unul dintre cuvîntători trăgînd concluzia: „Să pornim la atac pe drumuri noi, să nu ne mai învrăjbim, a sosit ceasul să schimbăm lucrurile!”.

Într-adevăr sosit ceasul. În acele momente de tensiune revoluționară, cînd ceferiștii trecuseră de la defensivă la ofensivă, a luat ființă, cu sprijinul P.C.R., organizația Frontul Plugarilor care, prin eminentul ei fruntaș dr. Petru Groza, a recunoscut în partidul comunistilor pe îndrumătorul ei firesc. S-a realizat un pas important pe calea alianței organizate dintre țărani și muncitori, în spiritul hotărîrilor Congresului al V-lea. Astfel, în condiții noi, o parte a țărănimii a fost antrenată, ca masă, în mișcarea de protest împotriva represiunii de la Atelierele Grivița și a proceselor intentate eroicilor luptători ceferiști. Prin presa legală și ilegală, prin glasul miilor de feroviari de la Mișcare și Tracțiune și alte servicii, domiciliați la sate, evenimentele au devenit cunoscute zi cu zi, pretutindeni. Ele au iscat manifestații de solidaritate ale țărănilor cu muncitorii ceferiști, împletite cu manifestații pentru revendicările proprii ale sătenilor din Ilfov, Argeș, Covurlui, Constanța, Romanți, Dolj, Bihor etc. Mulți țărani au fost arestați în acele împrejurări și nu odată, la interogații și procese unii dintre ei au declarat în legătură cu luptele și țelurile muncitorilor: „Dacă aceștia sînt comuniști, atunci sîntem și noi!”.

La procesul de la Craiova, dr. Petru Groza a arătat că împușcarea muncitorilor de la Grivița a fost opera exclusivă a autorităților guvernamentale național-tărâșniste. În ajutorul ceferiștilor arestați la Cluj au venit sute de țărani din comunele Mara, Vistea, Baci, Feneș ș. a. cu căruțele încărcate cu alimente. S-au tipărit și ziare de partid destinate satelor: „Brazda”, „Răscoala”, „Noi vrem pămînt” și (în limba maghiară) „Asupriții satelor”.

În sprijinul ceferiștilor bucureșteni au manifestat sătenii din jurul Capitalei și din comunele așezate spre Giurgiu, Oltenița, Urziceni, iar pentru succesul luptei petroliștilor s-au agitat satele din jurul Ploieștilor și din regiunea petroliferă a Prahovei. La consiliul de război din Craiova s-au primit în zilele procesului eroilor de la Atelierele Grivița scrisori de protest de la sate, printre care o moțiune semnată de cîteva sute de locuitori ai comunei Cetatea-Dolj, care a făcut o impresie puternică. În aceleași zile, tot la Craiova, țărani veniți la țîrg aduceau deseori alimente și lemne pentru familiile celor arestați.

Încet, încet, solidaritatea dintre cele două clase asuprite prindea temei. După eliberare, alianța s-a cimentat prin reforma agrară săvîrșită pe cale revoluționară, din inițiativa P.C.R. și cu sprijinul efectiv al clasei muncitoare de la orașe, în iarna 1944—1945. Prin aceasta, moșierimea a fost lichidată ca clasă pentru totdeauna, iar partidele burghezomoșierești — încă existente la acea dată — au fost izolate de masele țărănești. Alianța dintre muncitori și țărani obținuse o primă și decisivă victorie.

M. GION: Represalii — linogravură (Ilustrații la poemul „Grivița 1933” de Kiss Jen6)

CRONICA EVENIMENTELOR INTERNAȚIONALE

Opinia publică mondială a primit cu satisfacție răspunsul N. S. Hrușciiov la mesajul Rolf Elias, președintele conducerii Asociației de prietenie franco-sovietică din Berlinul occidental. N. S. Hrușciiov a anunțat din nou că „...pentru păstrarea păcii în Europa și realizarea unei destinderi a îndrăgii internaționale este necesar să se lichideze rămășițele lui de-al doilea război mondial prin semnarea tratatului de pace german și rezolvarea pe o bază a problemei Berlinului occidental”.

De o înaltă apreciere se buură în lumea întreagă eforturile mari pe care le depune guvernul sovietic în vederea grăbii rezolvării problemei încheierii experiențelor cu arma nucleară. În timpul tratatelor între reprezentanții U.R.S.S. și reprezentanții S.U.A. și Marii Britanii s-a constatat însă că terile occidentale nu doresc să pună capăt experiențelor cu ma nucleară. Secretarul de stat al S.U.A., D. Rusk, a și anunțat că președintele Kennedy dat ordin să se reinceapă negocierile Statelor Unite în vederea efectuării experiențelor nucleare subterane. Datorează atitudinii ostile a puterilor occidentale față de realizarea unui acord în privința încheierii experiențelor cu arma nucleară, reprezentanții sovie-

tici au fost nevoiți să suspende tratativele de la New York. Tratatul va continua la Geneva, în cadrul Comitetului celor 18 țări pentru dezarmare, care, după cum s-a stabilit anterior, își va reîncheia ședințele la 12 februarie.

★
În săptămâna care a trecut, s-a încheiat, la Livorno, Congresul mișcării italiene pentru pace. Numeroșii vorbitori care au luat cuvântul pe marginea raportului prezentat de Velio Spano, secretarul general al acestei organizații, au subliniat că principala sarcină a mișcării italiene pentru pace rămâne ca și până acum lupta pentru dezarmare, împotriva bazelor de rachete și a pactelor militare.

Congresul mișcării italiene pentru pace, ca și alte acțiuni pe plan mondial, demonstrează că forțele păcii veghează. La Praga s-a încheiat cea de-a 26-a sesiune a Comitetului executiv al Federației Sindicale Mondiale unde s-a făcut bilanțul activității F.S.M. și al Uniunii Sindicale Internaționale în perioada care a trecut, concretizându-se totodată sarcinile lor pe anul 1963 în lupta pentru apărarea drepturilor clasei muncitoare, a păcii.

Numeroasele conferințe cu caracter național sau internațional din ultima vreme atestă

o creștere a luptei pentru pace. În micul oraș din Tanganica — Moshi — s-a deschis cea de-a treia conferință de solidaritate a popoarelor Asiei și Africii. Conferința are o bogată ordine de zi, ea discută problemele vitale ale popoarelor Asiei și Africii, cum ar fi lupta împotriva imperialismului, împotriva fabricării și experimentării armelor nucleare etc. Adresând un mesaj Conferinței, șeful guvernului sovietic, N. S. Hrușciiov a declarat: „Numai unitatea mișcării de solidaritate a Țărilor Asiei și Africii este în stare să-i asigure și pe viitor un rol important în lichidarea definitivă a colonialismului, în întărirea și prosperarea țărilor eliberate, în lupta împotriva imperialismului, pentru menținerea păcii în întreaga lume și pentru colaborare între popoare”.

Un eveniment important pentru cultivarea în relațiile internaționale a unui spirit de pace, de prietenie și ajutor între popoare este și Conferința de la Geneva, consacrată folosirii științei și tehnicii în slujba țărilor și regiunilor în curs de dezvoltare. Printre cei 1.500 de delegați reprezentând cele 100 de țări, se află și delegația R. P. Romine, condusă de profesorul doctor Roman Moldovan, prim-vicepreședinte al Comitetului de Stat al Planificării. Dintre multiplele probleme ce se vor discuta în cadrul acestei conferințe organizată sub egida O.N.U. enumerăm câteva: valorificarea resurselor naturale și umane ale țărilor în curs de dezvoltare, dezvoltarea industriei, agriculturii, transporturilor, crearea de cadre naționale tehnice etc.

★
O dată cu ocuparea de către trupele O.N.U. a orașului Kolwezi, unele organe de presă occidentale subliniau că terminarea fazei militare a operațiunilor în Congo va deschide faza unor operațiuni de altă natură. Într-adevăr, ceea ce iese în evidență în ultima vreme în legătură cu situația din Congo este intensificarea luptei dintre monopolurile internaționale pentru a pune mina pe bogățiile Congoului. Monopolurile americane mai cu seamă se arată deosebit de active în această direcție. La 31 ianuarie a sosit la Leopoldville o misiune americană condusă de subsecretarul de stat al S.U.A., Harlan Cleveland. Agențiile de presă occidentale dezvăluie că această misiune examinează modalitățile de acaparare a bogățiilor naturale ale Congoului de către capitalul american.

MAREA PRIETENIE

S-au împlinit, la 4 februarie, 15 ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica Populară Română și Uniunea Sovietică. Pentru poporul nostru această aniversare este o sărbătoare, încă un prilej de manifestare a dragostei și recunoștinței noastre față de Uniunea Sovietică pentru ajutorul internaționalist ce ni-l acordă în opera de construire a socialismului. În orice domeniu de activitate, în economie ca și în știință și cultură se manifestă din plin rodnicia relațiilor frățești ce leagă popoarele noastre. Prietenie, colaborare, asistență mutuală, față ce caracterizează și raporturile dintre institutele de cercetări și oamenii de știință ce lucrează în sectorul hortic-viticol al celor două țări.

Înșurirea literaturii de specialitate și studiile făcute de tinerii români în institutele de învățământ superior din U.R.S.S., schimburile de experiență între oamenii de știință sovietici și cercetătorii români, vizitele reciproce de studii făcute în ambele țări de către oamenii de știință și altele, au contribuit într-o foarte largă măsură la orientarea justă a cercetărilor, în direcția rezolvării cu ajutorul științei a problemelor cerute de practica de la noi.

Țin să menționez că știința românească se bucură de un deosebit prestigiu în U.R.S.S., iar lucrările cercetătorilor noștri sînt recenzate foarte elogios. De asemenea, primirea deosebit de ospitalieră făcută cu diferite prilejuri cercetătorilor români de către oamenii de știință sovietici a arătat cum nu se poate mai bine prețuirea de care știința hortic-viticolă românească se bucură în U.R.S.S.

În felul acesta noi simțim în fiecare moment că Tratatul de la 4 februarie 1948 aduce o contribuție valoroasă la progresul științei din țările noastre prietene pentru totdeauna.

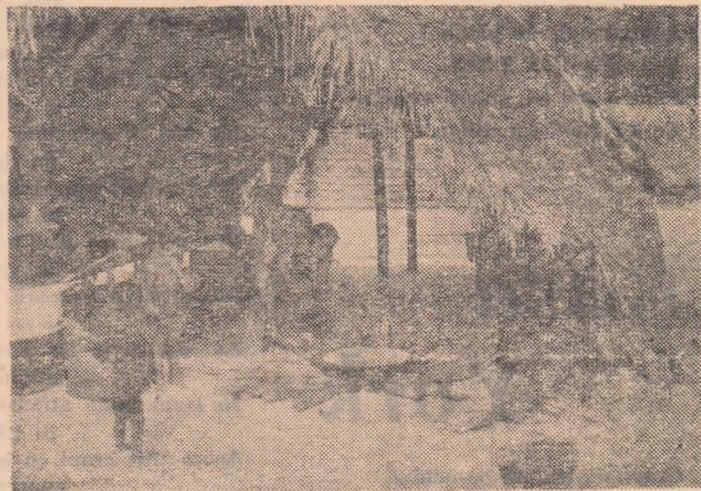
Prof. dr. TEODOR BORDEIANU
membru corespondent al Academiei R.P.R.

STRINSĂ COMUNITATE DE INTERESE ATLANTICE

(Desen de V. TIMOC)

E. ABRAHAM

Colibă de negri în Guyana olandeză

PRIN ȚĂRILE LUMII

De la Khartoum la Gedaref

Mașina noastră gonea pe șoseaua ce se întindea de-a lungul Nilului. O construcție destul de ciudată, pe care am văzut-o încă de departe, ne-a stîrnit interesul. Când ne-am apropiat, am văzut ceva desprins parcă din Biblie. Un bou african grăbănos mergea încet în cerc, învîrtind o roată mare de lemn, care, la rîndul ei, printr-un sistem simplu de transmisie, pune în mișcare o altă roată, suspendată deasupra fluviului și avînd fixate de ea mai multe găleți. În vîrtindu-se, partea de jos a roții se afînda în apă și gălețile se umpleau. Ridicate prin rotirea roții la o înălțime de cîțiva metri, acestea se răsturnau, aruncînd apa într-un jgheab. De aici apa se scurgea printr-un șanț îngust pe cîmp. Aceasta era o sakia — o construcție din secolul 20... înainte de era noastră. Încă pe vremea faraonilor egipteni, felahii din Sudan își udau ogoarele cu ajutorul unor astfel de instalații. Au trecut veacuri și veacuri. Pe mahurile Nilului s-au succedat zeci și zeci de generații. Dar sakiile au rămas neschimbate. Scîrfitul lor tîngut se aude și azi peste apele marelui fluviu, ca și cu mii de ani în urmă.

În călătoria noastră prin Sudan am văzut la tot pasul împletindu-se în chip bizar noul cu străvechiul. Curînd însă, am constatat că aceste extreme erau rînduite cu o anumită socotelă. Colonialiștii englezi au fost nevoiți să părăsească această țară acum șase ani. Tot ce au făcut ei aici modern, confortabil și plăcut, a fost făcut pentru ei. Tot ce era vechi, greu și neplăcut a rămas în seama sudanezilor...

Gesireh

N-ai fost încă în Gesireh? — au exclamat prietenii noștri sudanezi cînd a venit vorba, o dată, despre această regiune. Trebuie să mergi neapărat! Gesireh e mindria noastră, iar în trecut a fost blestemul nostru.

„Gesireh” înseamnă în limba arabă „peninsulă”. Sudanezii au dat această denumire și vastului masiv cuprins între Nilul Alb și Nilul Albastru pînă la confluența acestora în apropiere de Khartoum, capitala țării.

Cuvîntul acesta a apărut pentru prima oară în paginile ziarelor britanice acum vreo patruzeci de ani. Atunci, englezii au hotărît să facă din masivul cuprins între Nilul Alb și Nilul Albastru un furnizor de bumbac pentru industria

lor textilă. Clima călduroasă, solul foarte fertil și puternicele surse de irigație aflate în apropiere, ofereau condiții prielnice pentru punerea în practică a acestui proiect.

În apropiere de orașul Sennar de pe malul Nilului Albastru s-a construit în anul 1925 un baraj și s-a săpat o rețea vastă de canale de irigație. Banii pentru construcție s-au obținut dintr-un împrumut acordat de Anglia. Pentru stingerea împrumutului și plata dobînzilor, administrația colonială a majorat impozitele. În felul acesta sudanezii s-au văzut jeluși în folosul fabricanților din Manchester.

Dar nu era de ajuns numai să se construiescă barajul. Mai era nevoie ca sudanezii să fie puși să cultive bumbac. În acest scop englezii le-au luat de fapt pămîntul țărănilor, în schimbul unei plăți mizerabile. După aceea iostilor proprietari li s-a îngăduit cu mîninimie să ardeze propriul lor pămînt.

Gesireh a devenit în scurtă vreme o importantă regiune producătoare de bumbac de calitate superioară. Dreptul de monopol pentru achiziționarea bumbacului a fost obținut de acționarii companiilor engleze „Sudan Plantation Syndicate” și „Kassala Cotton Company”. Pentru bumbacul cultivat cu multă trudă ei le plăteau felahilor o nimica toată, numai atît cît le ajungea ca să nu moară de foame.

După ce Sudanul și-a cucerit independența, în anul 1956, toate pămînturile care au aparținut mai înainte administrației coloniale și companiilor engleze au trecut în stăpînire a statului. Pentru exploatarea corectă a sistemului de irigații a fost înființat „Oficiul din Gesi-

reh”, controlat de stat. Acest oficiu are și funcția de a furniza arendașilor semințe de soi și inventar agricol, și de a achiziționa bumbacul.

Durreh

După două zile de călătorie cu trenul am ajuns la Gedaref. Orașul acesta nu are nimic deosebit ca înfățișare, dar el este centrul celei mai mari regiuni din țară producătoare de durreh (sorg de piine, ale cărei boabe se folosesc în alimentație sub formă de crupe sau făină).

Am avut ocazia să vedem cum se face recoltarea manuală a durrehului. Slabi, plini de sudoare, muncitorii tăiau cu secerile tulpinele tari, le legau în snopi și le strîngeau în niște căpițe mari. Aici recolta avea să stea pînă va fi luată de pe cîmp, după care va începe treieratul.

Durrehul se treieră manual, cu niște prăjini lungi și subțiri. Apoi boabele se vîntură. Un muncitor poate treiera astfel într-o zi un sac sau doi, de cite 90 kg. fiecare.

— Cît primește muncitorul pentru munca lui? l-am întrebat.

— Depinde de cît lucrează; în mijlociu 15 piaștri pe zi.

...La Gedaref mi s-au terminat țigările de-acasă. Am intrat într-o prăvălie și mi-am luat un pachet de țigări sudaneze.

— Cît costă? l-am întrebat pe vînzător.

— Șaisprezece piaștri, șir.

V. ABRAMOV

(Traducere de IGOR BLOCK)

Satiră

Dihorul

De duhoarea lui, văzduhul
Se înecă și-și dă duhul.
Urma lui, prin trandafiri,
Nu-ți dă voie să respiri.

Bucuros la tâlhărie,
Nu se lasă, bine știe
Cum să-și facă drum pe brînci
Tîrîtura nopții-adînci.

Izmenindu-se a tigru,
Speriat de-un cucurigu,
La cotețe îndrăzneț
Că la bită n-are preț.

Pentru pui de găină,
E-o sălbeteoă jivină...
Pentru noi — ghiciți ușor —
Ce să fie? Un dihor.

Rasa York

Omul nostru nu se-nchină
La slănină, la făină,
Nu-l stă raiul, cît de rai,
În mălai.

Al de-și bea din troacă zerul
Crede c-a băut tot cerul:
Cică doar ce vede-n zer
'Aia-ai cer...

Grohăind de orgolii acre,
Ei e prințul cărnii macre,
Cît înghite nu-i destul,
Nu-i sătul.

Singur, hrana cea mai bună.
Nu cu alții împreună.
Tot să-i dai și tot să-i pui
Numai lui.

Vine gloria osinzei?
Și mai mare-i pofta rinzei!...
Gușa lui de oatîfea
'Ar mai vrea.

Ceafa — patru burți de scroafă,
Nu-i ușor să-l iei de ceafă...
Dar nici lumea-ntregă nu-i
Troaca lui!

Bun specimen zootehnic
Dă cu rițul, cere veșnic —
O fi rasă, o fi York,
Dar tot porc...

(Din volumul în pregătire „Po-vestea Ioanei“).

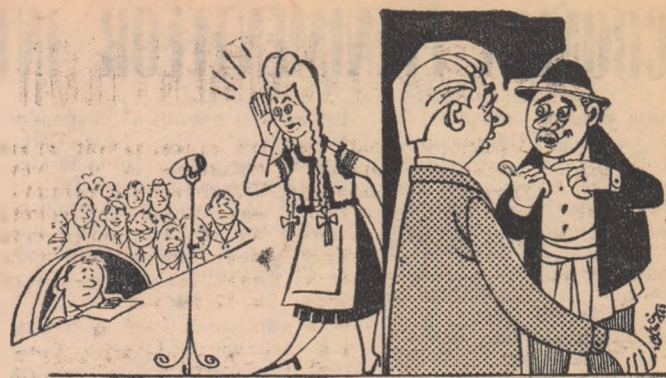
FABULE DE CICERONE THEODORESOU

Scrisoare din Cornul Luncii

Îți scriu, prietene Gheorghită,
din inimă acest răvaș.
Aflasem noi de-acum e anul,
că ești trecut printre frunțași.
Dar ieri citirăm la gazetă
că porți pe piept Medalia Muncii
Și mult s-au bucurat cu gîndul
toți oamenii din Cornul Luncii.
Îți mai aduci aminte toamna,
cînd ai venit în sat la noi?
Puneam pe vremea-aceea-n brazdă,
tîriș-grăpiș, doar cu doi boi,
Țineam vreo trei găini în curte
și-o vacă slabă-costelivă.
Abia infiripam întîia
gospodărie colectivă.
Cînd ai venit, iubit tovarăș,
ca să ne fii de ajutor,
Și ai arăt întreg hotarul
în zgomot vesel de tractor.
Treceai cu șapca pe sprinceană,
țineai volanul strîns în mină,
Și într-o zi făcut-ai treabă
cît plugul într-o săptămînă.
Iar seara, cînd deasupra prispei
își revărsa lumina, luna,
Veneai la braț cu-acordeonul,
ziceam și eu din fluier una...
Trecură ani de-atunci vreo șapte,
ani de strădanii și folos,
Ajuns-ai tu frunțaș mecanic,
dar nici noi nu ni-s mai prejos.
De-ai mai veni în Cornul Luncii,
nici satul nu l-ai mai cunoaște.
Pe unde se prăseau scaleții,
să vezi acum ce turmă paște!
Ce oi cu lină în inele
și ce mioare, să le pupi!
Iar jos, în marginea livezii
un cîmp cu patruzeci de stupi.
Ce grajduri am zidit, și-n staul
ce vaci hrănim, de rasă bună,
Din cele care dau o sută
de vedre, pline într-o lună.
'Am altoit o vișoară
și-am pus motor bătrînei mori,
'Am despărțit cu gard de sîrmă
găinile de rimători.
In lazul unde altădată,
ții minte, te mincau țințarii,
Acum sînt crapi cu burți de aur,
cum n-au în baltă nici pescarii.
Stau atelajele pereche,
legate-n catarămi de fier.
Acum o lună jumătate,
ne-am inzestrat c-un rutier,
Și miră-te cît vrei, Gheorghită,
avem și autocamion!
Să vii să-l vezi la colectivă.
Noroc și pace!

Petru Ion.

Pt. conf. TUDOR MĂINESCU

— S-a incurcat și uite că bărbatu-său nu-i suflă.
— Așa e el, nu... suflă un cuvînt în fața nevesti-si!
(Desen de AL. CLENCIU)

NEÎNȚELESUL

FOILETON

— Poștaaa! Săve! Nedelcu. Ai o scrisoare.
Adresantul, un tînăr vinjos, cu ochii cîrpiți de somn
și părul împănăt cu fulgi, de parcă atunci s-ar fi
sculat din cuibar, își făcu apariția în crăpătura ușii,
bombănind morocănos.

— De la cine?
— De la un club — îi strigă poștaşul peste gard.
Gonit de pișcătura gerului și nerăbdător să afle
cuprinsul scrisorii, tînărul intră grăbit în casă.

„Mult prea iubite colega — începea scrisoarea. —
Poate că te vor mira aceste rînduri, dar trebuie să
afli neapărat un lucru care te interesează direct și
anume: a luat ființă pe plan local un club al neîn-
țeleșilor. Da! Un club al neînțeleșilor, la activitatea
cărui ești solicitat să participi. Clubul nostru
cuprinde numai persoane ale căror atitudini sînt neîn-
țeleșe și neaprobat de cei din jur. Ca să ne înțelegi
mai bine vom da cîteva exemple chiar în comporta-
rea dumatăle. Treci, cum îți este obiceiul, pe uliță
și nu saluți pe nimeni, ca și cînd cei cărora le-ai da
binețe ar cîștiga ceva sau dacă le-ai spune bună ziua
și e timpul urît, gata se inseninează. Ei bine, pentru
un asemenea fleac te-au încondeiat la gazeta de perete.
Deci: se cheamă că nu ești înțeles? Se cheamă. Sau.
Intri în căminul cultural, tot cum îți este obiceiul și
fără să scoți căciula de pe cap te tolănești cu picioa-
arele pe spătarele scaunelor. Toată lumea se uită la
tine ca la urs. De ce? Înseamnă că nu te înțeleg. De
unde să știe ei că punind picioarele la nivelul capu-
lui dorești să le demonstrezi că ai descoperit o meto-
dă de a judeca cu picioarele. Dar cel mai tare argu-
ment care ne-a îndemnat să te atragem în clubul
nostru a fost întimplarea cu dansul. Știi, din seara
aceea cu concursul de dans. Prea ai fost neînțeleș de
toată lumea. Te-ai vîrit va să zică în iureșul dansu-
lui cu o față și încercînd să dansezi twist firește că
ai cam făcut ravagii pe patru metri pătrați, că ai cîz-
mele grele și cînd le aruncaai, cu picioare cu tot, ni-
mereai de regulă în tinerii din jur.

Te-a înțeles cineva? Nu. A apreciat careva dorința
dumatăle de a introduce twistul în Jariștea? Nu. Ba
mai mult chiar, Ana Amăriușii, directoarea căminului
cultural a organizat pe loc un concurs de dans în care,
culmea!... te-ai făcut de risul lumii.

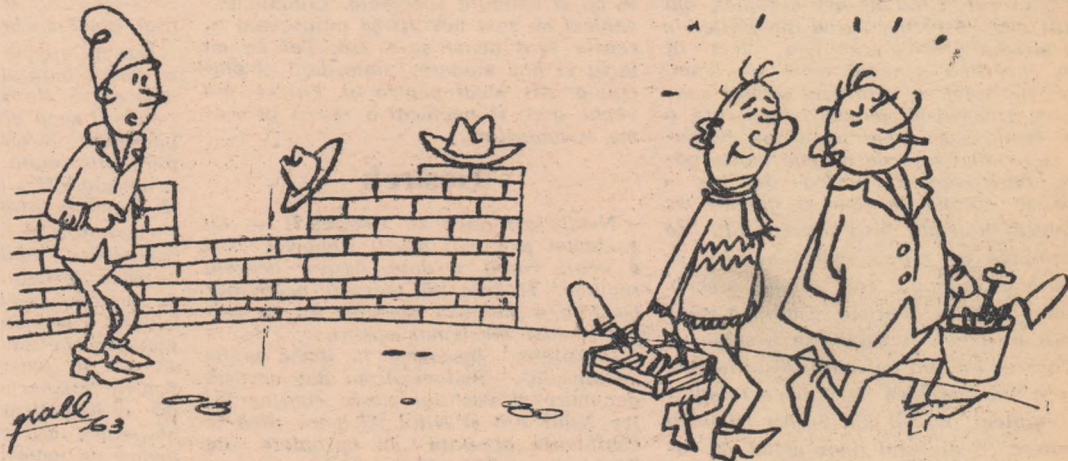
Prin urmare, al nostru ești, al „neînțeleșilor“. Pen-
tru intrarea în club, va fi nevoie însă de o mică
formalitate. De un angajament pe care să-l semnezi
și bineînțeleș să-l urmezi. De exemplu, te vei angaja
că — așa cum ai procedat și pînă acum — nu te vei
scula niciodată înainte de ora prînzului, la muncă îl
vei lăsa numai pe părinții tăi, străduindu-te să le go-
lești camera de bucate și butoiul de vin. Restul con-
dițiilor știm că le îndeplinești cu prisosință: ești ne-
cuvincios cu toată lumea, sări imediat la bătaie, de
cîtîi nu citești nimic, la repetițiile corului nu mergi
cu anii etc., etc.

Avînd convingerea că apreciezi cum se cuvine che-
marea de mai sus, sîntem în așteptarea dumatăle“.

N.A. Exact, nu știm ce efect a avut asupra adre-
santului „cîntea“ ce i se făcea de către clubul cu prici-
na. Dar fie vorba între noi, un asemenea club nu exis-
tă. Și nu există pentru că n-are membri. Singurul
care ar fi îndeplinit condițiile prevăzute în regula-
mentul ciudatului club era Săvel. Și acum mai mult
ca sigur că pînă la urmă se va da și el pe brazdă.

NICOLAE CREANGĂ

Constructorii noului local al căminului cultural din comuna
Hălmașiu, regiunea Crișana, au lăsat zidurile pradă intempe-
riilor, neacoperindu-le pe timpul iernii.

— Hei, meșterilor! Ați uitat ceva!...

(Desen de T. PALL)